

NOBILI AC GENEROSO DO. OTHONI TRVCHSĒS
à Vualburg, Spirensis ecclesiæ Canonico, Domino
suo, Iacobus Micyllus s. d.

V. M. pro humanitate, nobiliss. Otho, qua tum, cū primum
in conspectum tibi uenissem, abs te acceptus fui, eximiam
quandam de tua excellenti uirtute spem cōcepissem. Ex eo
iam diu cogitare cōepi, quo pacto eidem tibi, ita ut dignum
erat, itaq; ut meritis esses, commendare me possem. Nam,
cum ubiq; plurimum prodest eorum hominum fauorem ac gratiam eme-
reri, qui quod genere ac opibus reliquis præstant, eo aliorum studia atq; co-
natus prouehere possunt: tum hoc tempore in primis circumspicere omnes
nos merito decet, ut contemptis & profligatis hisce nostris studijs, patronos
ac defensores idoneos passim paremus. Adeo enim loci (siue hoc ira deorū
aliqua, siue nostra potius culpa, factum esse dicendum est) prædara illa lite-
ra, & à ueteribus solæ humanitatis uocabulo prædicata, iterū reciderunt, ut
si unquam magnorum atq; potentum hominum auxilio opus habuerūt,
hoc certe iniquiss. tempore, illorū opem maxime implorare uideantur. Atq;
ea quidem tum eruditio, tum uirtus tua est, ut non merito omnia illa quæ
à summo atq; optimo quoq; expectari debent, de tua præstantia ipse mihi
polliceat. Qui primum eo genere natus, atq; ijs imaginibus clarus es, ut ne-
mini superiorum, aut etiam priscorum hominum nobilitati facile cedas.
Deinde autem, tanta cura ac diligentia in bonis literis iamdiu uersatus &
exercitatus es, ut quod ad ueram ac solidam uirtutem attinet, id omne la-
bore ac studio tuo tibi compararis. Ex qua re etiam eo maiorem laudem
consecutus es, quod discendi laborem, quem pleriq; uestrorum hominum
contemptu, alij autem ignauia etiam quadam declinant ac uitant, eum tu
in tanta generis atq; maiorum claritudine suscipiendum ac persequendum
tibi putasti: Et, quod raro ista ætate contingere uidemus, cum summo ge-
nere summam doctrinam coniunxisti. Caterum, ut in excellentibus pictu-
ris etiam colorum splendor & harmonia, gratiæ non parum addit, totumq;
ipsum argumētum & artificis uirtutem, illustriorem quodammodo reddit:
Ita ipsam uirtutem quoque uidemus, si cum generis ac uitæ nobilitate con-
iuncta, & externis illis fortunæ dotibus illustrata sit, nescio quo pacto excel-
lentior simul & admirabiliorem uideri. Non enim Stoici, opinor, illi au-
diendi sunt, qui ut nudam omnino per se uirtutem spectandam esse, ita ex-
ternam fortunam, ut nihil ad parandam illam conferre, sic etiam nocere
sæpenumero, & ob id reiiciendam esse contendunt. Quorum doctrina, ut
ab Aristotele, ac alijs quibusdam iam olim confutata atque explosa est, ita
mihi certe uidetur, imò & exemplis quotidie comperimur, ubi utrūq; horū
cum

cum altero, hoc est, cum fortuna uirtus cōiuncta ac sociata fuerit, egregium ac singulare quiddam elucere, ac tum demum *εὐδαιμονίαν* illam, quam in hac uita quærimus, omnibus suis numeris absolutam ac plenam esse. Proinde, cum superiore anno genealogias deorum, perinde, ut à Bocatio ante annos aliquot collectæ fuerant, horratu amici nostri Ioannis Heruagij relegissem, & easdem ab innumeris mendis, quibus æditio prior inuoluta atq; obruta erat, castigatas excudendas dedissem: atque idem nuper alium quendam uetustum ac manu scriptum codicem, in quo per capita eadem res, atq; idem argumentum, ab Hygino (sic enim inscriptus liber is erat) tractabatur, uisendum, & quoad eius fieri potest, emendandum quoque & restitutum dedisset, ego quia non paruam aut contemnendam laboris partem in eo opere posuissem, uideremq; librum illum qualemcunque studiosis adolescentibus non inutilem aut ingratum fore, uolui laborem hunc meum excellentiæ tuæ clariss. Otho, dedicare, tuiq; nominis auspicio in lucem prodire. Simul ut eo munere commendatum me tibi facerem, simul ut esses, cuius tanquam præsidio ac patrocinio quodam liber hic, & hæc studia nostra ab iniuria aliorum, atque indoctorum hominum defenderentur. Ut enim amuleta quædam infantes, ex quorum collo suspensa sunt, contra inuidiam ac fascinationem malorum tueri creduntur, ita confido eos quoq; qui tuum huic libro præfixum nomen ac titulum legent, à carpendo & obloquendo citius abstereri posse. Neque uero dubito, ne non animo lubenti ac grato munus hoc nostrum accepturus sis. Tametsi enim plane exiguum ac leuidense, ut uulgo dicitur, uocari queat, quid enim aliud quam fabulis, ijsq; uetustis ac obsoletis constat: ab eiusmodi tamen animo profectum ac datum est, qui tibi studio ac uoluntate sua merito probari debet. Nā si Artaxerxes illum magnum Persarum regem pumo, quod ab homine rustico dono oblatum acceperat, ideo oblectatū esse memorant, quod, quæ propria & prætiosa maxime habuerat, ille donasset, has quoque fabulas eodem nomine commendatioribus tibi esse decet, ut quæ & ipsæ possessionum mearum propriæ maxime, & tanquam ex fundo nostro profectæ sunt, quibusq; ipse cognoscendis ac percolendis meliorem antea uitæ partem ferme collocarim. Quanquam etiam, si uel ad ipsum librum, uel ad operam, quam in castigando sumpsimus, aspicere uoles, ea quoq; non paruam commendationis pondus habent. Est enim hic autor, ut quidem non ita purus atque elegans, adeo, ut in quibusdam parum etiam latinus uideri queat, ita uetus tamen, & à reliquis Hygini scriptis, quæ quidem ad nos peruenere, non omnino absimilis aut abhorrens: præcipue autem utilis ijs, qui in humanioribus hisce studijs multum ac diligenter uersantur. Ex hoc enim non pauca quæ tum apud Ouidium, tum apud alios plerosque poëtas minime hæctenus, aut certe perperam intellecta sunt, intelligi & explicari tandem posse

posse uidentur, multaq; hic plana iam atq; expedita reperias, quæ dudum magnos atque eruditos quoq; uiros uarie ac misere torserunt. Quam quidem ob rem, sat scio, Grammatici nostri non minus sibi mox applaudent, quam gemma aut margarita aliqua pretiosiore inuenta, negotiatores interdum gestire solent, ut possis uel eo nomine gratulari tibi, quod sub tuo titulo, hominibus ijs, quales te amare scio, & quorum studijs ipse quoq; interdum oblectaris, tantum mox gaudij atque uoluptatis parietur. Præcipue cum ipse quoque poeticis rebus, ut audio, deditus ita sis, ut nonnunquam ad exemplum ueterum carmen aliquod cum multa laude componas. Et quanquam non ausim affirmare, omnino eum Hyginum hunc esse, cuius A. Gellius nocturnum Atticarum libro primo, capite 21. mentionem facit, quem ipse quidem commentaria in Vergiliū edidisse tradit. Volaterranus autem, etiā cum eo qui temporibus Quintiliani uixit, librosq; de re Astronomica quatuor illos (siue is unus potius perpetuus dicendus est) quos eodem hoc uolumine, & ipsos longe quàm antea emendatiores, cum reliquis eiusdem generis scriptoribus coniunximus: itemq; alium Grammaticum, hoc est, de rebus castrensibus inscriptum reliquit, eundem esse arbitratur, propterea quod & Plinius Hyginum quendam crebro citat: & fieri frequenter solet, ut eodem nomine plures appellentur: multa tum uerisimilia concurrunt, quæ me ad dubitandum impellunt. Nam & ipsum opus eiusmodi est, ut hominem grammaticum, & Græcorum imitantem facile agnoscas, & quod ad dictionem attinet, uideas illum cum cæteris Hygini scriptis omnino similem ac patrem esse. Interdum etiam ipsas loquendi formas uelut inde repetitas præ se ferre. Huc accedit, quod in Astronomicorum opere ipse Hyginus genealogiarum à se scriptarum meminit, quarum certe aut fragmenta hæc, aut epitome, à studio aliquo ex illius libris excerpta & abbreviata uideri potest. Porro quantum laboris in emendando ac restituendo illo obetundum atq; adeo exandandum nobis fuerit, uel hinc coniecturam facere licet, quod primum ipse liber (qui beneficio excellentiss. D. Ioannis Vueyer Augustani, Frisingensis ecclesiæ Canonici, ac M. Io. Chrumeri Canonici apud diuum Andreā Frisingensem, Notarij integerrimi, necnon & Viti Chrumeri ibidem bonas literas non sine laude docentis, nobis communicatus est, quibus & sua gratia debetur, quod studia promouere, si qua datur occasio, non negligunt) is inquam liber, externis ac Longobardicis notis scriptus erat, in qua tamen te non nihil adiuuit nos is, qui prior illum latine describendum ceperat, cuius nos exemplum principio ceu filum quoddam secuti sumus. Deinde quod ipsa uerba pleraq; inter se ita impedita ac perturbata erant, ut alia nobis diuidenda, alia alijs abolenda: quorundam principium cum fine præcedentium, & rursum præcedentium quorundam finis cum principio sequentis coniungendus esset. Ut omittam, quàm multa uetustate oblitterata, expuncta atq;

EPISTOLA NVNCVPATORIA.

corroſa fuere, quorum alia, æſtimationem & coniecturas ſecuti reſtituimus, alia, ubi certum aliquid quod ſequi poſſemus non erat, prorsus intacta reliquimus. Omnino autem nihil de quo non certo uel ex Græcis uel ex Latinorum poëtis conſtaret, immutatum, aut loco motum eſt, adeò ut in quibusdam etiam diuerſam lectionem, iuxta alteram atque priorem adnotaffe ſatis putarim. Non enim mihi placet quorundam emendandi ratio, qui omnino temere, & ut quicq; poſſe uidetur, continuo mutant, aliaq; ſubinde pro ueris ficta ſupponunt. Quibus, ut nihil aliud, illud certe acceptum referre debemus, quod pleroſque autores minus integros, & mutilatos magis habemus. Hanc igitur operam noſtram, Nobiliſſime Otho, ſi quod ſpero, grato animo acceperis, & illud utiq; facies, ut quod iam inde à principio optauì, tibi cõmendatus ut eſſem, hinc iam conſecutus eſſe uidear, & hoc quoque addes, ut ad reliquas horum ſtudiorum partes deinceps capeſſendas & perſequendas, alacriorem me reddas. Vale.

INDEX.